

CELE DOUĂ SĂBII ÎN RĂZBOI: GILLETTE CONTRA WILKINSON

Tata avea doar cinci ani.

Familia locuia într-un sat de munte care domina câmpia de dedesubt. Din casele de piatră lumea părea departe, şi totuşi orice întâmplare urca până la urmă muntele.

Cumpăraseră o capră de la un sindicalist. Animalul adusese cândva un venit, dar stăpânul hotărâse să-l vândă.

În fiecare dimineaţă bunica încerca s-o mulgă.

Nu era niciodată de ajuns.

Tata voia micul dejun, ca toţi copiii. Aşa că pe masă apărea o cană: pâine veche, puţin lapte de capră şi apă de munte adăugată ca să ajungă încă o zi.

Asta era războiul înainte să-i spună cineva război.

În zori mergea puţin mai încolo de casă, până într-o piaţetă, şi se uita spre cer.

De acolo privea conflictul ca pe un joc.

Avioane traversau orizontul. Sirenele răsunau din câmpie. Bombele cădeau pe aerodromuri şi pe instalaţii militare. Adulţii vorbeau în şoaptă, dar copiii priveau în sus.

Începuse Al Doilea Război Mondial.

Îi cuprindea pe toţi.

Şi totuşi, două întâmplări despărţite de mii de kilometri aveau să se întâlnească într-o lamă de ras.

Germanii au răspuns atacurilor britanice bombardând Londra şi alte oraşe mari. Fabricile şi-au încetinit producţia. Proviziile s-au rărit. Chiar şi faimoasele lame Wilkinson Sword au început să dispară de pe rafturi.

În acelaşi timp, forţele britanice luptau în Africa.

Acolo au luat mii de prizonieri.

O armată poate îndura foamea.

O armată poate îndura căldura.

Ce nu poate îndura este boala.

Primul ritual impus multor prizonieri nu a fost un discurs, o paradă şi nici măcar un vaccin.

A fost un bărbierit.

O faţă curată însemna mai puţini paraziţi, mai puţine infecţii şi mai mult control.

În primele luni toată lumea căuta Săbiile.

Săbiile nu erau.

Londra nu putea livra destule.

Atunci a intervenit America.

Navele traversau oceanele încărcate cu alimente, combustibil, echipament şi, printre nenumărate alte lucruri, lame de ras.

În lagărele de prizonieri s-a petrecut o transformare subtilă.

Bărbaţii n-au mai cerut Săbiile.

Au început să ceară un Gillette.

Aşa cum Primul Război Mondial ajutase la faima Wilkinson Sword, Al Doilea Război Mondial a ajutat ca Gillette să devină un cuvânt obişnuit.

O marcă devenise o limbă.

Ani mai târziu, când prizonierii, soldaţii şi muncitorii s-au întors acasă, în Italia, Franţa, Egipt, Grecia sau oriunde îi purtase soarta, au intrat în cel mai apropiat magazin şi n-au cerut o lamă de ras.

Au spus:

„Dă-mi un Gillette.”

Aceasta a fost bătălia care a contat.

Iar cele Două Săbii au pierdut-o.

Ferdinando